

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/735/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7612217382
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 08. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Slobodník
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2015:7612217382.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Slobodníka a sudcov JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Andreja Šalatu, v právnej veci žalobcu POHOTOVOSTĚ, s. r. o., IČO: 35 807 598, so sídlom Pribinova č. 25, 811 09 Bratislava, zastúpený Fridrich Paľko, s. r. o., IČO: 36 864 421, so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, proti žalovanému Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves, č.k. 7C/92/2012-127 z 30.4.2014

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalobca nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa (ďalej len súd) žalobu zamietol. Návrh žalobcu na prerušenie konania zamietal. Náhradu trov konania žalovanej nepriznal.

Žalobca podal na súd dňa 27. 9. 2012 hromadné žaloby, ktorými sa domáhal od žalovanej náhrady škody a nemajetkovej ujmy na základe nesprávneho úradného postupu, ku ktorému malo dôjsť v exekučných konaniach vedených tunajším súdom, v ktorých žalobca vystupoval ako oprávnený. V žalobách uviedol, že ako oprávnený subjekt (veriteľ zo zmlúv o úvere) podal návrh na výkon exekúcie, súdny exekútor predložil návrh na vykonanie exekúcie miestne a vecne príslušnému exekučnému súdu so žiadosťou o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Podľa žalobcu k nesprávne úradnému postupu malo dôjsť tým spôsobom, že tunajší súd v exekučných konaniach:

1. zamietol žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie (žaloby označené ISTINA RS)
2. rozhodol o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o vydaní poverenia po zákonnej 15-dňovej lehote (žaloby označené NZZP)
3. rozhodol o vydaní poverenia súdneho exekútora na vykonanie exekúcie po zákonnej 15-dňovej lehote (žaloby označené NP), a aj
4. rozhodol o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora po 30-dňovej zákonnej lehote (žaloby označené ZE).

Súd uznesením pod č. k. 7C 92/2012 zo dňa 9. 10. 2012, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 11. 10. 2012, spojil podľa ustanovení § 112 ods. 1 O.s.p. na spoločné konanie vecí pod sp. zn.: 7C 92/2012, 7C 94/2012, 7C 97/2012, 7C 109/2012, 7C 110/2012, 7C 113/2012, 7C 135/2012, 7C 136/2012, 7C 166/2012, 7C 169/2012, 7C 180/2012, 7C 185/2012, 7C 193/2012, 7C 194/2012, 7C 204/2012, 7C 221/2012, 7C 223/2012, 7C 225/2012, 7C 247/2012, 7C 264/2012, 7C 272/2012, 7C 301/2012, 7C 307/2012, 7C 315/2012, 7C 320/2012, 7C 327/2012 s tým, že konanie je ďalej vedené pod sp. zn. 7C 92/2012.

V žalobách, ktorými sa domáhal náhrady škody a nemajetkovej ujmy z dôvodu rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia po 15-dňovej lehote (NZP) žalobca uviedol, že je povinnosťou exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti do 15 dní odo dňa jej doručenia, ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu. Exekučný súd napriek tomu rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, a to zamietnutím tejto žiadosti po uplynutí zákonom stanovenej doby. Zároveň si žalobca uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Pri jej určovaní vychádzal z doktríny prijatej Ústavným súdom SR (čl. 48 ods. 2), podľa ktorej, pokiaľ ide o zbytočné prietahy v súdnom konaní, je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prietahmi vzťahuje satisfakcia vo výške 660,- eur. Žalobca si preto uplatňuje ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 55,- eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu.

K žalobám týkajúcim sa nerozhodnutia o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej lehote (žaloby označené ZE) žalovaná uviedla, že exekučný titul po dôjdení žiadosti o zmenu exekútora predloží túto žiadosť pôvodnému súdному exekútorovi na vyjadrenie, na vyčíslenie jeho doterajších trov, keďže súčasne s rozhodnutím o zmene súdneho exekútora rozhodne o trovách doterajšieho exekučného konania. Ak pôvodný súdny exekútor neposkytol exekučnému súdu súčinnosť, súd objektívne nemohol dodržať zákonnú 30-dňovú lehotu na rozhodnutie o návrhu žalobcu na zmenu súdneho exekútora. Žalobcovi nič nebránilo v podaní sťažnosti predsedovi príslušného súdu proti porušovaniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a ak tak neurobil, zanedbal svoju všeobecnú preventívnu povinnosť. Zároveň žalovaná poukázala na ustanovenie § 44 ods. 8, 9 Exekučného poriadku, z ktorého je zrejmé, že pôvodný súdny exekútor vykonáva úkony exekučného konania až do času rozhodnutia súdu o zmene súdneho exekútora, a teda v súvislosti s nerozhodnutím v lehote nemohlo dôjsť k vzniku žiadnej materiálnej škody.

Z exekučného spisu súdu sp. zn. 15Er/561/2010 (prípojený pri sp. zn. 7C 92/2012) súd zistil, že na základe návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý podal žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na tunajší súd proti povinnému: Iveta Lukáčová, pre vymoženie 876,- eur s príslušenstvom, a to na podklade exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu. Uznesením súdu č. k. 15Er/561/2010 zo dňa 27. 10. 2010, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 24. 11. 2010 bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnutá a následne súd uznesením zo dňa 27. 2. 2013, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 27. 2. 2013, exekučné konanie zastavil, podobne aj pri ďalších exekučných spisoch.

Uznesením č. k. 15Er/19/2011 zo dňa 26. 1. 2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 16. 2. 2011 bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnutá a následne súd uznesením zo dňa 14. 3. 2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 22. 3. 2011, exekučné konanie zastavil. Z exekučného spisu súdu sp. zn. 15Er/976/2009 (prípojený pri sp. zn. 7C 169/2012) súd zistil, že na základe návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý podal žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na tunajší súd dňa 28. 12. 2009 proti povinnému: X. Ž., pre vymoženie 422,47 eur s príslušenstvom, a to na podklade exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu so sídlom v Bratislave sp. zn. SR 06889/09 zo dňa 2. 10. 2009. Uznesením súdu č. k. 15Er/976/2009 zo dňa 12. 2. 2010, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 2. 9. 2010 bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnutá a následne súd uznesením zo dňa 12. 10. 2010, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 19. 10. 2010, exekučné konanie zastavil.

Súd citoval §§ 6, 9, 15, 17, 19 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z., §§ 41 ods. 2, 44, 45 ods. 1 zák. č. 233/1995 Z.z. a dôvodil, že predmetom tohto konania je náhrada škody a nemajetkovej ujmy, ktorej sa žalobca domáha poukazujúc na nesprávny úradný postup tunajšieho súdu vo vyššie uvedených exekučných konaniach. S poukazom na § 15 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z. z. žalovaná v písomnom vyjadrení potvrdila, že zo strany žalobcu jej boli doručené žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, a to dňa 23. 4. 2012. V čase rozhodovania súdu, teda už uplynula 6-mesačná lehota od prijatia týchto žiadostí, preto mal súd zato, že žalobca si splnil svoju zákonnú povinnosť, keď podal žalovanej pred podaním návrhu žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Súdom nemal doposiaľ preukázané, žeby nárok na náhradu škody, alebo jeho časť, bola do rozhodnutia súdu uspokojená. Žalovaná v písomnom vyjadrení poukázala na nedostatky žalobných návrhov a navrhla aplikáciu § 43 ods. 1 O.s.p.. Súdom má zato, že predmetné žaloby majú všetky náležitosti návrhu na začatie konania v zmysle ustanovení § 42 ods. 3 O.s.p. a § 79 ods. 1 O.s.p.. Žalobca správne označil účastníkov konania, opísal skutočnosti, na základe ktorých uplatnil svoj nárok, označil dôkazy a uviedol, čoho sa domáha, a preto postup navrhovaný žalovaným v zmysle § 43 ods. 1 O.s.p. súdom považoval za nedôvodný. Žalovaná vo svojom písomnom vyjadrení tiež uplatnila námietku premlčania nároku žalobcu na náhradu škody a nemajetkovej ujmy. Súdom po preskúmaní veci dospel k záveru, že k premlčaniu žalobcom uplatneného nároku nedošlo, a teda žalobný návrh bol podaný v rámci plynutia 3-ročnej premlčacej doby. V konaniach

uvedených pôvodne pod č. 7C 94/2012, 7C 97/2012, 7C 113/2012, 7C 135/2012, 7C 136/2012, 7C 166/2012, 7C 169/2012, 7C 204/2012, 7C 223/2012, 7C 225/2012 (označené ako ISTINA RS) žalobca namieta nesprávny úradný postup spočívajúci v rozhodnutí o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Súd vychádzal z toho, že žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnuté, boli exekučným titulom rozsudky rozhodcovského súdu. Vo všetkých prípadoch bol právny vzťah medzi oprávneným a povinným hodnotený ako spotrebiteľský právny vzťah, a to či už na základe predložených úverových zmlúv, tak aj na základe skutočností uvádzaných v odôvodneniach exekučných titulov. S poukazom na ustanovenie § 45 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z., v daných prípadoch exekučný súd je nielen oprávnený, ale aj povinný, a to v ktoromkoľvek štádiu exekučného konania, t. j. aj pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, skúmať zákonnosť exekučného titulu, t. j. rozhodcovského rozsudku. V tejto súvislosti súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo 439/2012, sp. zn. 6Cdo 290/2012, či Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 278/2013, sp. zn. IV. ÚS 55/2011. Posudzovanie zákonnosti rozhodcovských rozsudkov v rámci exekučného konania tak nemožno hodnotiť ako nesprávny úradný postup. Súd má tiež za to, že rozhodnutím exekučného súdu, ktorým bola zamietnutá žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, nedošlo k reálnej nevykonalosti istiny a jej príslušenstva, o ktorých už rozhodoval rozhodcovský súd. Pokiaľ aj nedošlo k zrušeniu rozhodcovských rozsudkov, ktoré boli v exekučných konaniach exekučnými titulmi a na základe ktorých nedošlo k vydaniu poverenia na vykonanie exekúcie postupom podľa § 40 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, žalobca má právo iniciovať konanie pred všeobecným súdom, ktorý v občianskom súdnom konaní posúdi dôvod, pre ktorý rozhodcovský rozsudok nemôže byť exekučným titulom. Napr. v prípade, že rozhodcovský súd rozhodoval na základe neplatnej rozhodcovskej doložky nemôže založiť prekážku res iudicata a to z dôvodu, že rozhodcovský súd nemal právomoc na rozhodovanie o uplatnenom nároku a teda o takomto nároku môže byť znova rozhodnuté všeobecným súdom. V konečnom dôsledku súdu je známe, že tunajším súdom sú vedené konania, v ktorých je uplatnený nárok zo zmienek vystavených práve žalobcom v tomto konaní. Zmenky žalobca postúpil na iný subjekt a pritom sa jedná o zmenky vystavené na zabezpečenie pohľadávok z úverových zmlúv uzavretých so žalobcom, o nárokoch ktorých už bolo taktiež rozhodnuté rozhodcovským súdom. Ako vyplýva z dôkazných exekučných spisov, v nových konaniach súdom po podaní žiadosti o udelenie poverenia boli žiadané správy, resp. podklady, ktoré boli následne urgované a ktorých posúdenie bolo nevyhnutné pre rozhodnutie o žiadosti súdneho exekútora. Poukazujúc na vyššie uvedené skutočnosti súd konštatoval, že zo strany žalobcu nebol v konaní preukázaný nesprávny úradný postup exekučného súdu v uvedených exekučných konaniach, ani nezákonnosť rozhodnutí exekučného súdu. Hmotnoprávne podmienky uplatnenia nároku škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom musia byť splnené súčasne, pričom zo strany žalobcu nebola preukázaná už prvá z vyššie uvedených podmienok. Súd preto pre nepreukázanie existencie podmienok priznania náhrady škody a nemajetkovej ujmy zo strany žalobcu, jeho návrh v celom rozsahu zamietol. Žalobca uplatnil škodu a aj nemajetkovej ujmy, súd napriek uvedenému konštatuje, že zo strany žalobcu výška ním uplatnenej náhrady škody a nemajetkovej ujmy nebola žiadnym spôsobom preukázaná. Žalobca v tomto smere nepredložil žiadne listinné dôkazy, nenavrhol žiadne dokazovanie, a teda v tomto smere taktiež neuniesol dôkazné bremeno. O trovách konania rozhodol súd na pojednávaní konanom dňa 14. 5. 2014 podľa citovaného ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že ich náhradu priznal žalovanej, ktorá bola v konaní úspešná. Žalovaná si uplatnila nárok na náhradu trov konania v jej písomnom vyjadrení. V zákonom stanovenej lehote ale trovy nevyčísliła a z obsahu spisu jej žiadne trovy nevyplývali. Vyčíslenie trov konania je nevyhnutné nie len u právneho zástupcu, ale aj u účastníka, ktorý nie je právne zastúpený.

V podanom odvolaní žiadal tak ako aj v stovkách iných odvolaní žalobca napadnutý rozsudok zrušiť a opätovne vec prejednať.

O. i. namietal Štrassuburské rozhodnutia, lebo rozhodoval predpojatý súd a nezákonní sudcovia (Krajský súd v Trnave podobne vo veci 11NcC/46/2012 vylúčil všetkých sudcov v podobnej veci a prikázal OS Galanta na prerokovanie), sú dané dôvody podľa § 221 ods. 1 písm. b), c), d), e), f), g) O.s.p. na zrušenie, jeho námietky smerujú aj na nesprávnosť zamietnutia návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na vyjadrenia a aj keď žalobca nebol prítomný na pojednávaní, súd odignoroval všetky tvrdenia žalobcu o majetkovej škode, v bode 9 namietal, že on pred súdom chcel predložiť znalecký posudok a doložiť výšku majetkovej škody, nesprávny úradný postup nebol argumentačne vysvetlený súdom z hľadiska nečinnosti súdov a nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívne udržateľný ospravedlňujúci dôvod! Nesúhlasil ani

s názorom, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu spôsobil dlžník. Rozhodnutie súdu je vnútorne rozporné a pripojil ako obvykle na č. l. 173 až 179 rozhodnutia o vylúčení sudcov v iných veciach (v podobne uznesenie 2NcC/40/2012 KS v Prešove).

Žalovaná vo vyjadrení navrhla potvrdiť rozsudok ako vecne správny, lebo je to rozhodnutie s platnosťami pre § 219 ods. 1, 2 O.s.p. (poukázala na nestrannosť sudcu a rozhodnutia ústavného súdu, najmä I.ÚS/27/98 a II.ÚS/121/03, podobne uznesenie KS v Košiciach v riešenej veci 6NcC/46/2012, keď právoplatne bolo rozhodnuté, že konajúca sudkyňa OS Spišská Nová Ves JUDr. Puklušová nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci.). Súd jednoznačne aplikoval § 101 ods. 2 O.s.p. vo veci, zaoberal sa opakovaným návrhom na prerušenie konania (KS v Košiciach rozhodoval teda dvakrát o jeho návrhu právoplatne) a vec správne posúdil, lebo aj procesné návrhy a opravné prostriedky žalobcu by viedlo v demokratickej spoločnosti k neprípustným dôsledkom, ak by inak súd prvého stupňa rozhodoval (konanie by nikdy neskončila a opravné prostriedky proti rozhodnutiam by smeroval ad infinitum). Ústavný súd ČR vyjadril v náleze sp. zn. PL.ÚS/15/01 záver, že účelom prieskumného konania môže byť len reálne pochybenie aproximatívne minimalizovať a nie bezo zvyšku odstraňovať, sústava prieskumných inšancií je preto výsledkom vyvažovania úsilia o dosiahnutie panstva práva na jednej strane a efektivity rozhodovania a právnej istoty na strane druhej, vyjadrenie bolo doručené žalobcovi dňa 6.8.2015.

Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 214 ods. 2 O.s.p. v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 212 ods. 1, 3 O.s.p. a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov (§ 205 ods. 2 písm. a/, c/, d/, e/ a f/ O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť.

Rozsudok je vo výroku vecne správny, preto ho odvolací súd v zmysle ust. § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil a súhlasí s jeho dôvodmi.

Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 11.8.2015 o 9.00 hod., pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle ust. § 156 ods. 1, 3 O.s.p.

Odvolací dôvod podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p. je daný vtedy, ak vo veci rozhodoval vylúčený sudca.

V prejednávanej veci tento odvolací dôvod nie je naplnený, pretože zákonná sudkyňa nebola vylúčená z prejednávania a rozhodovania v tejto veci, o čom bolo rozhodnuté uznesením.

Z vyššie uvedených dôvodov nie je náležitá námietka žalobcu, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca a aj pokiaľ ide o ostatné žalobcom namietané odvolacie dôvody v zmysle ust. § 205 ods. 2 písm. c/, d/, e/ a f/ O.s.p., odvolací súd dospel k záveru, že tieto odvolacie dôvody nie sú naplnené.

Rozhodnutiu súdu nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu, ani že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplynuli a ani nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne, že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 133 až § 135 O.s.p., alebo že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil. Rozsudok vo veci nie je ani nepreskúmateľný a nebola zistená ani iná vada, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Vzhľadom na správny záver súdu, že v danom prípade nie je daný základ nároku, nebolo povinnosťou súdu skúmať výšku škody a nemajetkovej ujmy a vykonávať v tomto smere dokazovanie. Nenáležitá je preto odvolacia námietka žalobcu o nepreskúmateľnosti rozhodnutia v časti náhrady škody a nemajetkovej ujmy, ako aj všetky ostatné odvolacie námietky, týkajúce sa tejto otázky. Súd v odôvodnení rozsudku uviedol, z akého dôvodu sa nezaoberal samotnou výškou škody či nemajetkovej ujmy a v tomto smere nie je jeho rozhodnutie nepreskúmateľné.

Za tejto situácie žalobca mal dostatok času na to, aby sa vyjadril k argumentom žalovanej a prípadne navrhol vykonať dôkazy na ich vyvrátenie a ak tak neurobil, sám sa vzdal tohto procesného práva, ktorého realizácia mu však nebola znemožnená postupom súdu.

Keďže vyjadrenie žalovanej k žalobe bolo súdu doručené, neboli splnené ani podmienky pre rozhodnutie v zmysle ust. § 153b ods. 2 O.s.p. rozsudkom pre zmeškanie.

Ak žalobca namietal, že nemal možnosť vyjadriť sa k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie, k tomu odvolací súd uvádza, že tento práva sa vzdal sám tým, že sa nedostavil na pojednávanie, na ktoré bol riadne predvolaný a ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o jeho odročenie. Na

pojednávani bolo pritom vykonané dokazovanie oboznámením listinných dôkazov, ktoré sú obsiahnuté v spise, a ak by sa žalobca bol tohto pojednávania zúčastnil, mal možnosť sa k vykonaným dôkazom vyjadriť a realizovať aj svoje ďalšie procesné práva spojené s účasťou na pojednávaní, vrátane možnosti vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam veci a navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Je teda zrejmé, že zásada kontradiktórnosti konania a ani právo žalobcu na súdnu ochranu porušené neboli. Nenáležitá je námietka žalobcu, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, keďže súd rozhodol vo veci na pojednávaní, za splnenia podmienok v zmysle ust. § 101 ods. 2 O.s.p., ako aj ostatných zákonných podmienok tak, ako už bolo uvedené vyššie. Rovnako nenáležitá je aj námietka o vykonaní dokazovania listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný.

K námietke žalobcu, že súd odôvodnil svoje negatívne rozhodnutie úplne rovnakými dôvodmi, opísanými tými istými vetami ako v iných svojich rozhodnutiach odvolací súd uvádza, že takýto postup súdu nie je vylúčený, pokiaľ ide o konanie medzi rovnakými účastníkmi a s rovnakým skutkovým základom a nakoniec sám žalobca podáva rovnaké odvolania vo všetkých veciach tých istých účastníkov konania a o tom istom predmete konania bez zohľadnenia rozdielnosti jednotlivých konaní.

Odvolací súd konštatuje k samotnému zamietnutiu návrhu na prerušenie konania, že uznesením Ústavného súdu SR IV.ÚS/521/2013-10 z 22.8.2013 vo viacerých veciach spojil sťažnosti žalobcu a pre nedostatok právomoci ústavného súdu odmietol pre nedostatok ústavného súdu na ich prerokovanie (podobne aj IV.ÚS/518/2013 z 22.8.2013 a iné.

Totíž ust. § 109 ods. 2 O.s.p. upravuje situáciu kedy súd na základe vlastnej úvahy môže rozhodnúť o prerušení konania, je len na úvahe súdu a nejde, ako sa mylne domnieva žalobca, o znenie § 109 ods. 1 O.s.p., kedy by musel súd prerušiť konanie (napr. § 7 O.s.p.).

Odvolací súd preto potvrdil aj uznesenie súdu prvého stupňa o prerušení konania.

Argumentačne súd správne odôvodnil aj návrh na náhradu škody za nesprávny úradný postup spočívajúci v prieťahoch, lebo žalobca okrem iného mal vyvinúť enormné úsilie, aby docielil vecný posun v exekučných konaniach a uviedol konkrétne žiadosti o informáciu o stave konania a sťažnosti na prieťahy v konaní, ktoré boli vyriešené na súde prvého stupňa tak, že pod Spr. č. 22/2010, 34/2010 a napr. Spr. č. 12/2011, ktoré boli neopodstatnenými a tak nedošlo k porušeniu čl. 48 ods. 2 ústavy s tým, lebo toto môže konštatovať len ústavný súd a v žiadnej riešenej exekučnej veci toto nebolo konštatované.

Výrok o trovách konania sa odôvodňuje § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p., lebo žalobca bol neúspešný a nemá právo na náhradu trov.

Výsledok hlasovania - pomer hlasov: 3 hlasy za (§ 3 ods.9 tretia veta zák.č.757/04 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.